

Krisztus Születik!

Dicsőítsétek!

Örömhír

✠ Pisztaújvárosi Görögkatolikus Egyházközség Hittéli kiadványa

Az Istengyermek

„Az ifjú Gyerme, az öröktől fogva való Isten” – a betlehemi

barlangban született Gyermekek és Istennek ezzel az örömteli azonosításával fejeződik be az egyik legfontosabb éne-

künk, amelyet a VI. században a híres bizánci énekíró, Romanosz Melodosz szerzett. Így hangzik:

„Ma a Szűz a legfelsőbb Lényt szüli, és a föld a befogadhatatlannak istállót ajánl fel, az angyalok a pásztorokkal dicsőítő éneket zengenek, a keleti bölcsék pedig a csillagtól vezéreltetve közelednek, mert érettünk született, a kisdéd csecsemő az örökkévaló Isten.”

Gyerme – Isten; Isten – gyermek... Miért van az, hogy még a hit iránt közömbös, hitetlen emberek szívét is öröm tölti el a karácsonyi napokban e rendkívüli, semmihez sem fogható látvány miatt: fiatal Anya, kezében a Gyerme, körülöttük pedig keleti bölcsék, pásztorok, álla-

tok, mennybolt, csillagok? Miért tudjuk oly határozottan, újra meg újra ráébredve, hogy e fájdalommal teljes földön nincs semmi szépségesebb és örömtelibb ennél a látomásnál, amelyet az évszázadok nem képesek kitörölni az emlékezetünkéből?

E látomáshoz térünk vissza mindig, amikor már nincs hová mennünk, amikor az élettől elcsigázottan azt keressük, ami meg tudna minket szabadítani. A Jézus Krisztusról szóló evangéliumi elbeszélésben semmit nem mond az Anya, és természetesen semmit nem mond a Gyerme sem: mintha nem lenne szükség szavakra, hiszen semmilyen szó nem képes megmagyarázni, meghatározni, megértetni azt, ami akkor megtörtént és beteljesedett.

De mégis, próbáljuk meg! Nem azért, hogy megmagyarázzuk, megérttessük. De, ahogy az Írás mondja, „mert a szív bőségéből szól a száj”, lehetetlen, hogy az ember ne ossza meg másokkal ezt a bőséget.

Épp ezek a szavak: gyermek és Isten – ez a karácsonyi titok

legmegdöbbentőbb kinyilatkoztatása. Bizonyos mély értelemben ez a titok mindenekelőtt azt a gyermeket szólítja meg, amelyik a felnőtté válás után is minden ember lelke mélyén tovább él. Ahhoz a gyermekhez szól, aki továbbra is hallja azt, amit a felnőtt már nem képes meghallani, és azzal az örömmel válaszol rá, amelyre a mi unott, elfáradt és cinikus felnőttvilágunk többé már nem képes.

Igen, Krisztus Születésének ünnepe nem csak abban az értelemben a gyermekek ünnepe, hogy a gyermekek számára gyűjtjük meg a gyertyákat a karácsonyfán, hanem abban a sokkal mélyebb értelemben is, hogy bizony csak a gyermekek nem csodálkoznak azon, amikor Isten eljön hozzánk a földre, amikor Gyerme képében jön el... Az Istengyermeknek ez a képe tovább világít nekünk az ikonokon, megtestesül a művészet számtalan alkotásában... A legfontosabb, legjelentősebb, legörömtelibb található meg itt, „Isten örök gyermekségében”. A felnőtt, még ha „vallásos témákról” beszélget is, a vallástól magyarázatokat, elemzést vár, azt akarja, hogy minden tudományos, komoly legyen. És ugyanilyen komolyan és végső soron unalmasan elmélkedik a

vallásról annak ellensége, az ateista is, amely a hitet „a tudomány ágyúival” ostromolja. Nincs megvetőbb annál, amit ezek a szavak fejeznek ki: „gyerekek számára költött mesék”. Ez azt jelenti: nem a felnőtteknek, nem az okos és komoly embereknek szólnak. De felnőnek a gyerekek is, és ők is ugyanolyan komolyak és unalmasak lesznek.

Pedig Krisztus azt mondta: „Legyetek olyanok, mint a gyerekek”. Mit jelent ez? Mi az, ami a felnőtteknek már általában nincs a birtokukban, amit felnőttőségük vastag rétege eltemet, eltakar és elfojt? Talán nem mindenekelőtt az, hogy a gyermekek képesek lelkesedni, szívből örülni, és ami a legfontosabb: *egészek maradni* örömben is és bánatban is? És még hogy képesek bizalomra, önátadásra, szeretni és hinni egész lényükkel. És végül komolyan venni azt, amire már nem képes a felnőtt: az eszményt, azt, amelyet elsötétítenek mindennapi tapasztalataink, cinikus bizalmatlanságunk; a világ titkainak mélységét, amely a szenteknek, a gyermekeknek és a költőknek tárul fel.

Ezért csak ha leásunk a rejtetten bennünk élő gyermekhez, akkor válhat sajátunkká a gyermek

képében hozzánk eljött Isten örömteli titka.

A gyermeknek nincs sem hatalma, sem ereje, de éppen e hatalomnélküliségben válik királylyá, épp e gyengeség és védtelenség a gyermek csodálatos ereje. A távoli betlehemi barlangban született Gyermeke nem akarja, hogy féljünk Tőle, nem félelemkeltéssel lép be a szívünkbe, nem erejének és hatalmának bizonygatásával, hanem csupán szeretettel. Ahogy a gyermekek, átadja magát nekünk, és ahogy a gyermekeket, úgy szerethetjük meg Őt, és végső soron, adhatjuk át magunkat Őnéki.

A világban a hatalom és az erő, a félelem és a rabság uralkodik. Ezekről csak az Istengyermek Krisztus szabadíthat meg minket. Csak a szabad és örömteli szeretetet, csak azt várja tőlünk, hogy adjuk Néki a szívünket. Mi pedig adjuk azt a védtelen, Önmagát teljesen ránk bízó Gyermekeknek.

Krisztus Születésének ünnepén az Egyház egy örömteli titkot mutat meg nekünk: a szabad, senki által nem kényszerített szeretet titkát. Annak a szeretetnek a titkát, amely képes az Istengyermekben meglátni, felismerni és megszeretni Istent, és

amely az új élet ajándékává képes válni.

(Alexander Schmemmann atya)

A kis bemenetről

Amikor a főpap a szent összejövetel alkalmával először lép be a szent egyházba, akkor ez annak az ábrázolása és képe, hogy Krisztus, az Isten Fia és a mi Üdvözítőnk először testben jött el ebbe a világba, és eljövetele által az emberi természetet – mely a romlás szolgátságába volt vetve, és saját hibájából a bűn által a halálnak volt kiszolgáltatva, és amely felett az ördög zsarnoki uralmat gyakorolt – felszabadította és megváltotta, és Ő, akit nem terhelt vétek és büntelen volt, úgy róttá le az érte fizetendő váltságdíjat, mintha vétkes lett volna, és úgy vezette el az Ország eredeti kegyelméhez, hogy önmagát adta váltságul és ellenértékül. Pusztító szenvedélyeinkért cserébe saját, éltető szenvedését adta, az egész világ gyógyszerét és üdvösségét. Eme eljövetele utáni mennybemenetelét és a mennyfeletti trón elfoglalását, és a mindenség helyreállítását ábrázolja jelképesen az, amikor a főpap bevonul a szentélybe és a papi trónra lép.

(Szent Maximosz hitvalló: Müsztagógia)

Humor

Elmegy a zárándok a monostorba és kérdi a szerzeteseket: - A szent öreg maguknál csodatevő? Így felelnek neki: Attól függ, mit tekintünk csodának. Maguk ott a világban azt tartják csodának, ha Isten teljesíti a maguk akaratát, itt azonban azt tekint-

jük csodának, ha az ember teljesíti Isten akaratát.

*

Esti imája után a kis Pistike megkérdezi édesanyját, mit jelent az ima.

Az anyja azt feleli, hogy az ima üzenet a Jóistennek.

- Értem – bólint rá a kisfiú –, és azért küldjük el este, mert akkor olcsóbb?

Karácsonyi istentiszteleti rend a tiszaujvárosi görögkatolikus templomban

Dec. 23.

08:00 Királyi imaórák

Dec. 24.

19:00 A gyerekek karácsonyi műsora, ünnepi utrenye

Dec. 25.

11:00 Szent Liturgia

17:00 Vecsernye

Dec. 26.

11:00 Szent Liturgia

Dec. 27.

11:00 Szent Liturgia

Dec. 31.

17:00 Vecsernye, óévi hálaadás

Jan. 1.

11:00 Szent Liturgia

Minden kedves testvéremnek a megtestesült Üdvözítő bőséges áldását kívánom!

**Jeviczki Ferenc
paróchus**